

ren, Forsikringsrådet, socialministeren igen og nu til sidst justitsministeren, er det ikke lykkedes at finde ud af, om man kunne få lavet noget.

Sagen er den, at vi har en gruppe mennesker, som er utrolig svage og er afhængige af denne hjælp. Når man er på et plejehjem, hvor der oftest ikke er låst dør, siger forsikringsbestemmelserne, at det er simpelt tyveri.

Hvad er det så? Hr. Jerup siger, at det klarer de almindelige strafferetlige bestemmelser, men det er en stor misforståelse. Det gør de selvfølgelig i forhold til den, som har begået den kriminelle handling, men for den, der er blevet fratjålet noget, er der ingen dækning.

Den svage gamle plejehjemsbeboer er henvist til gennem advokater, domstole og et civilt søgsmål at søge erstatning hos den pågældende ansatte, som denne, hvis det er store beløb, der er tale om, og det er det meget tit, som oftest ikke har nogen jordisk mulighed for at betale.

Hvad er det så, Fremskridtspartiet siger med lovforslaget? Det er ganske enkelt, at vi i udgangspunktet ikke kan henvise det her til en lov, som er vedtaget i sytten hundrede og nogleoghalvfems. Vi kan ikke lade det her lovområde være reguleret af århundredgamle regler.

Jeg mener, 3-19-2, som enhver, der læser jura, kender, starter på et sprog, som ingen kender: »End giver Husbond sin Tiener, eller anden,« sådan starter 3-19-2. Alle, der har læst jura, lærer det som et salmevers, og det er det, hele vores forsikringsprincip, det såkaldte culpa-princip, hviler på. Og det går jo godt, når forsikringsselskaberne kan klare de regler, men så kommer man altså her ud for en gruppe mennesker, som er afhængige af at modtage hjælp fra det offentlige, og så falder de ned imellem to stole.

Da det er nogle usædvanlige ting, hæfter kommunerne ikke, og da man har adgang til boligen, dækker den private forsikring ikke. Den ældre er forsvarsløs mod kriminelle handlinger. Det er der ikke ret mange grupper her i landet der er. Enten kan man sikre sig selv privat, eller også er der andre ting, der træder til. Det er egentlig det ønske, der ligger i forslaget.

Vi må som samfund sætte et eller andet ind, der dækker de her situationer, i stedet for at henvise til århundredgamle regler. Vi kan simpelt hen ikke være det bekendt og specielt ikke, fordi der bliver flere og flere af de her borgere, som på den her måde bliver afhængig.

Hvorfor skal det så være kommunerne, der hæfter? Jo, det skal det, fordi det er defineret i

bistandsloven, at det er kommunernes ansvar at stille den fornødne hjælp til rådighed til disse personer, og så må det i første omgang være kommunens ansvar, at den hjælp også respekterer de regler. Kommunen kan jo tage deres forholdsregler i ansættelsen af personalet.

Når det drejer sig om det meget morsomme eksempel med Bjørnebanden, som hr. Jerup nævnte, så forholder forsikringsreglerne sig ikke sådan, som hr. Jerup troede. Det er nemlig sådan, at når kommunen ville udlicitere til Bjørnebanden, ville den fornuftige kommune jo selvfølgelig sikre sig, at man i kontrakten havde aftalt, at Bjørnebanden eller dens forsikrings-selskab var erstatningspligtig over for kommunen for eventuelle forsvundne effekter, og det klarer man med en privatretlig aftale mellem to lige-stillede parter, men sådanne regler gælder altså ikke for den svage ældre.

Derfor håber jeg, at de positive signaler, der er kommet indimellem, trods alt medfører, at vi under udvalgsarbejdet kommer frem til et regelsæt, som vi kan præsentere for disse mennesker, og som gør, at man ikke havner i et hul midt ude på marken, hvor man er retsløs over for overgreb fra kriminelle personer. Dermed mener jeg ikke, at kommunens ansatte er mere kriminelle end andre, men det er kommunen, som efter bistandsloven har ansvaret.

Det er dette Folketing, der har givet kommunen dette ansvar, og derfor skal det også være kommunen, som garanterer for det. Det er jo dog også mere rimeligt, at det er den store kommune, der i første omgang lægger pengene ud og dernæst går til de civile domstole og søger regres mod den person, som ved kriminelle handlinger har begået den her forbrydelse. Og er der så penge at få, ja, så får kommunen sine penge, og er der ikke penge at få, ja, så får kommunen ikke sine penge.

For mig er det grotesk og vanvittigt, at vi har nogle regler, som går ud på, at hvis en ansat i kommunen – og jeg lader med vilje være med at bruge en fagbetegnelse, for det burde ikke ske – enten i hjemmet hos de pågældende eller, endnu værre, på plejehjemmet rager den kongelige porcelænsvase ned af reolsystemet, er kommunen efter reglerne erstatningspligtig, og så kan man altså få de 1.800 kr., som vaser koster, men hvis den ansatte tømmer bankbogen med de 100.000 kr., som den ældre har sparet op igennem hele sit liv, så får vedkommende en lang næse, medmindre man er i stand til at komme igennem alverdens retssystemer og er så heldig,